

ÖNÉLETRAJZ

Sárváron születtem 1955. augusztus 6-án.

Édesanyámmal, aki a Népművészet Mestere volt, kicsi gyermekkorom óta jártam a Népművelési Intézet által szervezett hímző tanfolyamokra, országos pályázatok és a környéki szakkörök kiállításaira, segitettem őt a veleimi kézműves műhely létrehozásában, így bele nőttem a népművészeti mozgalomba.

Közgazdasági egyetemen, szociológia szakon végeztem 1978-ban.

1974-ben kaptam meg a Népművészet Ifjú Mestere címet. A Fiatalok Népművészeti Stúdiójának, a napjaink kézművességét mai napig meghatározó Nomád Nemzedéknek 1973-óta voltam tagja. A Fadd-dombori népművészeti táborban 1973-ban vettem részt, a népművészet ifjú mestere pályázatra akkor pályáztam először, és a tábort jutalmul kaptam. Az első nagy élményem az volt, hogy a tábor ideje alatt énekes, zenész adatközlőktől hallgattunk felvételeket, amik számomra különös élményt jelentettek. Addig csak feldolgozásokat, zongora tanulmányaim során olyan népdalokat ismertem, amik egyáltalán nem ragadtak meg. Viszont ezeknek az eredeti felvételeknek fantasztikus hatást gyakorolt rám. Én, aki kórusban énekeltem, hét évig tanultam zenét, egyet sem ismertem közülük. Máig megvan az a gyűjteményem, ahogy lekottáztam dallammal, szöveggel, ezeket a csodákat.

A másik ilyen releváció a Sebő – Halmos duó volt. Előfelvétellel vettek fel a közgázra, és első keresetemből rögtön egy kazettás magnót vásároltam, hogy a rádióból felvehessem ezeket a zeneszámokat. Hát elég sokat kellett vadászni rá!

A Kassák Klubba sose jutottam el, de szellemisége mélyen hatott rám, elbeszélésekből is.

A lakásomon a '80-as évek elejétől a '90-es évek elejéig tartottam a fonót. Ez egy baráti társaság volt, kezdetben mindig másnál jöttünk össze. Látva ennek esetlegességét, minden héten szerdán bevállaltam a rendszeres fonó szervezését. Itt előadásokat hallgattunk olyan jeles emberektől, mint Domokos Pál Péter, Kallós Zoltán, Lükő Gábor, Somogyi Győző, Donáth Ferenc, de vendégeink voltak az Iparművészeti Főiskola könyvtárosa, Bodor Feri által elhozott finn cserehallgatók, akiktől sok újdonságot tanultunk a szövés területén, és tőlük hallottam először a nyitott műhely koncepciót. Utána beszélgettünk, mindenki hozta a kézműves munkáját, mikor jöttek, akik hírül adták Vidákék nemezels kutatásait, összejöveteleit, nemezeltünk a parkettán... A lakásban több szövőszék volt felállítva, és ha valaki szöni akart, hát kapott lakáskulcsot, és dolgozhatott kedvére!

1983-tól voltam a TÉKA együttes táncházának háziasszonya, az első táncházas-kézműves táborok szervezője. Ekkor már táncházas voltam magam is, de hiányoltam azokat a programokat, amiket én a Sebő klubról hallottam. Így szerveztem a Téka táncházba gyermek kézművességet, előadásokat, kiállításokat, beszélgetéseket, vendég előadókat, amik úgy gondolom fontosak ahhoz, hogy a táncházasok értsék, milyen szerves kultúrát jelent maga a táncházmozgalom. A fonóban vetődött fel a nyári tábor gondolata. Ebben az időben májusban véget értek a táncházak, és csak szeptemberben indultak újra. Mindenkinek hiányzott a nyári találkozó. Emiatt hatalmas volt az érdeklődés. Első táborunkban a Vadása tó partján 1983-ban 200 résztvevő volt, a másodikban 400, majd Nagykállóban 6-800 fő volt a résztvevők száma. Ezeknek a táboroknak köszönhetően a Téka klub látogatottsága is megnőtt, általában 150-200 fő járt hetente hozzánk az Almássy térre.

Az első táborok szervezői is mind fonósok voltak, csupa elkötelezettségből. ügy iránti szeretetből. Lányom megszületéséig, 4 éven keresztül szerveztem a Téka együttesel a nyári táborokat, és a táncházat.

1992-óta dolgoztam a Magyar Művelődési Intézetben, illetve átszervezés után a Hagyományok Házában 2020-ig, nyugdíjazásomig.

2000-ben végeztem el az ELTE kulturális menedzser szakát.

Munkám folyamán elsősorban a Hagyományok Háza kézműves képzéseinek szervezésével, a népi kézműves szakmáknak az OKJ-ba történő beemelésével, ezek szakmai tartalmával, szakértői munkával, a népi kézművességet érintő szakmai problémák gondozásával foglalkoztam, együttműködve a szakmák legkiválóbb oktató szakembereivel. Büszkeségem, hogy míg más területen csökkent a szakképesítések száma, a Népi kézműves szakmák folyamatosan bővültek, utolsó alkalommal a képfestő, papucskészítő, mézeskalács díszítő, szíjgyártó – nyerges szakmákkal.

Nagy eredményemnek tartom, hogy közös szakértői munkával, sikerült elkészíteni és elfogadtatni a művészeti alapkiskolák népművészeti ág követelményét, így a népi kézművesség ebben a rendszerben már gyermekek számára is oktatható.

Nagyon büszke vagyok arra, hogy 2004-óta, mióta a zsűrizés a Hagyományok Házába került, folyamatosan átalakítottuk és megújítottuk a népi iparművészeti zsűri szakmai követelményrendszerét, az újító, modern kategória elfogadtatásával, megfogalmazásával, törvényes megjelentetésével. Kollégáimmal közös munka eredményeként létrehoztuk a Magyar Népi Iparművészeti Múzeum kiállító terét, Nyitott Műhelyét.

2013-ban projektgazdája voltam a Mesterségem címere, A népi kézművesség stratégiája c. projektnek, mely a NAKVI megbízásából készült, mely széles szakmai összefogással készült el, hosszú távú stratégiájaként a népi kézművességnek.

A Népművészeti Módszertani Műhelyt 2005. óta vezetem. Nyugdíjba 2020-ban mentem, azóta saját műhelyemben a KÉZ-MŰ-HELY-ben tartok hímző műhelyfoglalkozásokat. Ide kollégáimat és barátaimat is meghívtam, a tanított mesterségek körét gyöngyfűzéssel, szövéssel, nemezeléssel, bőrözéssel gazdagítva.

A Népművészeti Nemzeti Szalon főkurátora voltam 2018-ban.

A Nyiss ajtót a Barkóságra! – program keretében egy eltűnt hagyományos kultúra és elfelejtett népcsoport kultúrájának újra élesztésének voltam a szakmai programfelelőse. Mindez a népi kézműves stratégia több elemének megvalósítását jelentette számomra a gyakorlatban. A feladat első sorban a barkó tárgyi hagyományok felgyűjtése, ennek alapján mai, használható, piaci értéket képviselő új termékek tervezése, és a mesterségek vissza tanítása a helyi lakosság számára volt a cél. Nagy örömöm, hogy a program annyira sikerült, hogy barkó barátaim már a felvidéki barkósággal együtt dolgoznak közös programokon.

Az Élő Hagyomány Alapítvány kurátoraként 2005 óta folyamatosan családi táborokat szervezünk, mely táborokban a népzene- néptánc-kézművesség egyaránt fontos szerepet kap.

Az elmúlt évben az MMA Köztestületi tagja lettem.

Díjak, elismerések:

Népművészet Ifjú Mestere – 1974

Király Zsiga díj – 2004

a Magyar Köztársasági Érdemrend Lovagkeresztje – 2010

Magyar Vidékért Díj – 2013

MMA Elismerő Oklevél – 2018

Beszprémy Katalin

KÉZ-MŰ-HELY.hu